

Phần 4

Chương 13

Kể từ sau khi gặp nhau tại quán cà phê, dường như ngày nào Cổ Húc Uy không hẹn mà cùng uống chung cà phê với Miêu Khả Vân, nếu không phải là cô thức đêm quay phim, hoặc là anh bận chuyện khác, hai người luôn ở một chỗ trong thời gian ngắn ngủi, những lời nói cứ chỉ lúc nói với với nhau đã từ từ Địa Minh lãng hóa thành tình ý, chỉ cần có một ngày không có thấy đối phương, cả hai cũng sẽ gọi điện thoại cho người kia.

Gần tối, sau khi kết thúc công việc Miêu Khả Vân ở phòng thay quần áo tháo trang sức, điện thoại di động reo, cô nhìn thấy số của Cổ Húc Uy, trong lòng âm thầm rung động, lập tức nghe.

“Em đang làm cái gì ở đó?” Cổ Húc Uy tốt bụng hỏi tình hình của cô.

“Em đã kết thúc xong công việc, anh đang ở đâu? Hôm nay cũng không thấy anh đến.” Miêu Khả Vân dọn dẹp đồ trên bàn xong, đeo túi xách đi khỏi phòng, đi thẳng ra ngoài.

“Bây giờ có rảnh không?”

“Tất nhiên là có.”

“Đi thử xe với anh.”

“Anh mua xe rồi?”

“Lần trước em nói chiếc kia dễ nhìn.”

“Được rồi! Muốn gặp mặt ở nơi nào?” Cô vẫn tưởng là tìm kiếm giải thưởng hoạt động tặng phẩm, vì lý do an toàn cho nên anh muốn thử xe trước.

“Anh sẽ chờ em ở chỗ cũ.”

Chỗ cũ là chỉ quán cà phê, trong lòng cô âm áp, hớn hờ cười nói: “Em sẽ đến nhanh.”

“Chờ em.” Trong lòng Cổ Húc Uy rất vui vẻ, cùng người đi về phía quán cà phê bên đường, rất chờ mong cô nhìn thấy chiếc xe này, mà vui vẻ nhận lấy.

Ước chừng mười lăm phút hậu, hai người gặp nhau.

Cả hai mua ly cà phê và bánh mì mang đi, do Cổ Húc Uy lái xe mới chở cô đi đến bờ đê.

“Em tới lái mà xem.” Cổ Húc Uy dừng xe ở con đường thừa thớt người bên bờ sông, mở cửa sổ cùng trần xe ra, đón gió tự nhiên vào.

“Em rất lâu rồi không có lái, anh yên tâm ngồi để em lái xe sao?” Miêu Khả Vân cũng không có chuẩn bị tâm lý.

“Anh có lòng tin với em.” Anh xuống xe đem ghế lái nhường lại cho cô.

Cô chân chừ một chút, không có xuống xe, từ chỗ ngồi trực tiếp chui vào chỗ lái xe, nịt chặt dây an toàn, đôi tay đặt ở trên tay lái, cảm giác vẫn không tồi.

Anh nhìn cô giống như đứa bé chui vào chỗ ngồi lái xe, không nhịn được cười một tiếng, lên xe nhanh rồi nói: “Đi thôi!”

“Ngồi vững.” Cô dí dỏm nháy mắt, nhắc nhở anh.

“Rất vững.” Anh ngồi xong, cũng đeo lên dây nịt an toàn.

Cô thay đổi cần gạt, khễ nhân ga, lái xe an toàn từ bờ đê đến một chỗ khác, một vòng rồi một vòng nữa, mới trở về đến chỗ cũ.

“Cảm giác như thế nào đây? Thích không?” Anh nhìn trên mặt cô cười say mê hỏi.

“Ừm! Xe này cực kỳ tốt.” Cô chân thành cho lời nhận xét.

“Tặng em.”

“A!” Cô kinh ngạc. “Chuyện này... Không phải dùng cái này làm phần thưởng sao?”

“Không có ai nói như vậy!” Cổ Húc Uy cười nhạt, nhìn thẳng vào cái miệng nhỏ nhắn của cô vì kinh ngạc mà khễ nhếch lên.

“Tại sao muốn tặng cho em?” Cái này có nghĩa là sao? Cô đang suy nghĩ...

“Như vậy thì em có xe thay đi bộ rồi, cũng không cần đi xe của người khác. Sau khi diễn xong kịch bản kia, em sẽ tham dự rất nhiều buổi họp báo, chính mình có chiếc xe sẽ thuận tiện hơn.” Anh suy nghĩ thay cô.

“Nhưng... Anh... Thường tặng những thứ quý giá thế này cho người khác sao?” Tim cô đập nhanh không ngừng.

“Dĩ nhiên không phải.”

“Nói lý do luôn đi!”

“Coi như một phần thưởng tặng cho em, em diễn sống động nhân vật vũ nương mà anh yêu này.” Nếu thực sự cần một lý do, lý do này quả thực đại biểu tâm ý của anh.

Lòng Miêu Khả Vân từ thành thích sang yên lặng, ý tứ của anh yêu ai yêu cả đường đi với cô rồi sao?

“Anh yêu nhân vật vũ nương này?” Cô muốn hỏi thật rõ.

“Bình thường những nhân vật anh sáng tác thì đều thích cả.” Anh nhìn cặp mắt sáng ngời chói lọi của cô thật, suy nghĩ có nên nói rõ một chút hay không, nếu anh trực tiếp nói cho cô biết, anh yêu cô. Cô sẽ có phản ứng như thế nào?

“Những người cùng tổ diễn kịch đều có thể nhận được xe tương tự như thế này sao?”

Cổ Húc Uy lắc đầu. “Bọn họ cũng không có xe, chỉ có em có.”

“Như vậy là bên này nặng bên kia nhẹ sao?”

Anh cười một tiếng. “Không cần phải để ý đến người khác, chỉ cần nói cho anh biết, em có nhận hay không là được.”

“Em phải suy nghĩ một chút...” Trong lòng cô có áp lực, nếu để cho nữ minh tinh khác biết Cổ Húc Uy tặng một chiếc xe cho cô, những lời đồn sẽ đầy rẫy.

“Không được, em trả lời ngay.” Anh cũng không thể đợi.

“Được rồi, em trả lời anh... Em không thể nhận nó.”

“Tại sao?” Anh không có nghĩ sẽ như thế.

“Em sợ người khác sẽ nói lời ra tiếng vào.”

“Anh còn không sợ, em sợ cái gì? Cùng lắm thì công khai chúng ta là người yêu.”

“A!” Cô run sợ, mặt đỏ lên.

“Hóa ra em không nghĩ vậy sao?” Anh cho rằng bọn họ rất thích hợp.

“Anh... Nói là thực hay là giả?” Thoáng chốc cô cảm giác giống như gặp mộng.

“Đương nhiên là nghiêm túc, anh...”

Lưng của cô dựa sâu vào ghế, nín thở nhìn anh, hình như là anh phải nói “Anh yêu em”, nhưng trực giác có lúc cũng không chính xác, huống chi anh không có trực tiếp nói ra, cô không thể nhất thời suy đoán.

“Có lẽ em khác biệt với những người khác.” Anh đột nhiên giữ chặt vai, nhìn gần cô.

“Không có... Không có.”

“Em không yêu thích anh?”

“Em... Em rất thích anh...”

Chương 14

“**V**ậy hãy nhận nó đi, nhận lấy thì anh yêu.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, tim nhảy điên cuồng, anh nói anh yêu cô rồi, cô vẫn còn ở chần chờ cái gì? Cô thậm chí anh đã lâu rồi, sao cô có thể bỏ qua giờ khắc này?

“Được không?” Anh hỏi.

Nhiệt lưu từ trong lòng cô chui lên cặp mắt, rộng mở trái tim gật đầu với anh.

Anh nghiêng người hôn cô, anh khát vọng tư vị của cô giống như loại hương vị ngọt ngào, ôm người hôn say mê, anh tha thiết nghĩ đến ước mơ ôm cô, hôn cô, cùng chiều cô, hôm nay mộng đẹp thành sự thật.

Cô triền miên cùng anh, ngón tay nhỏ nhắn khẽ vuốt mặt của anh, cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày giống hôm anh sẽ nói yêu cô, nhưng nó xảy ra, anh nhiệt tình ôm, anh hôn thắm thiết, tất cả đều là thật.

Trời chiều chiếu lên bóng dáng thân mật của hai người, bọn họ thừa nhận tình cảm lẫn với nhau, trong lòng có rung động giống nhau, giờ khắc này tốt đẹp, sâu trong đáy lòng hai người họ thật lòng với người còn lại.

Bọn họ chân thật cảm nhận được tình yêu đôi phương, cũng giao tim của mình ra.

Mùa xuân lại tới.

Ở khu vực Châu Á khu đồng chiếu bộ phim “Vũ nương”, thành bộ phim điện ảnh đắt khách nhất, người bình luận như nước thủy triều. Miêu Khả Vân thành ngôi sao mới nổi tiếng, cô càng bận rộn hơn rồi, đi theo tuyên truyền bộ phim điện ảnh khắp nơi, xuất hiện ở các buổi họp báo cùng các phòng triển lãm ảnh, tin tức TV, tờ san, tuần san, tất cả đều là tin tức của cô, cô nổi tiếng hơn, người người cũng không bỏ qua, ngay cả phòng trọ nhỏ bên ngoài hẻm, đều được “chó săn” dùng chân tại ngoài cửa.

“Chị Khả Vân, đạo diễn David điện tới, nói tối nay muốn làm Lễ Chúc Mừng, chị nhất định phải trình diện, em có chép lại địa chỉ, chị chỉ cần theo địa chỉ rồi đảm nhiệm hay không chức vụ được rồi, còn có chị Lý nếu chị rảnh rồi nhớ liên lạc với chị ấy.” Lúc xế chiều, trợ lý đến nhà trọ, cầm địa chỉ đưa cho cô.

“Tốt.” Miêu Khả Vân đem địa chỉ kẹp vào trong bản ghi chép, cô làm việc theo lịch đã sắp xếp, có lúc cô còn rất sợ mình bỏ sót cái gì. Cô đã gọi điện trước cho chị Lý.

“Chị Lý, chị tìm em?”

“Đúng vậy, Khả Vân, có đạo diễn Hương Cảng Danh Đạo xem qua vai chính ‘Vũ nương’ của em, cảm thấy quá đặc sắc, vẫn mong muốn mời đóng phim, còn có quảng cáo thương mại cũng đã tìm tới cửa, chị thấy em nhận sẽ rất bận, em phải an bài thời gian và ăn một bữa cơm với họ, gặp mặt một lần.” Chị Lý nói thẳng vào vấn đề.

“Được, em có rảnh rồi vào ngày chủ nhật.” Miêu Khả Vân liếc nhìn lịch làm việc.

“Vậy trước hết sắp xếp em và đạo diễn gặp mặt vào cuối tuần.” Chị Lý quyết định.

Miêu Khả Vân cúp điện thoại, không muốn chờ đợi muốn nói tin tức tốt này với Cố Húc Uy.

Cô gọi điện thoại di động anh, anh lại đang bận.

Thật là đáng tiếc, anh không thể nghe tin tức tốt đầu tiên, chỉ là không sao, buổi tối Lễ Chúc Mừng nhất định anh sẽ đến, đến lúc đó nói với anh cũng không muộn.

Chương 15

Buổi chiều...

Miêu Khả Vân cùng với tiểu trợ lý cùng nhau xuống lầu để tham dự buổi Lễ Chúc Mừng. Nhưng hai người vừa ra đến cửa, thì ánh đèn flash bốn phía đã nổi lên. Một bầy ký giả nhanh chóng vây quanh cô, không ngừng chụp ảnh cùng đặt câu hỏi.

“Miêu Khả Vân, tôi từng nghe qua trước khi nổi tiếng cuộc sống của cô rất nghèo túng, phải bán đồ trên vỉa hè mà kiếm sống. Điều này có thật hay không?”

“Miêu Khả Vân, cô có phải đang bí mật hẹn hò cùng với nam chính của “Vũ Nương” là Dương Chính Hạo hay không?”

“... Miêu Khả Vân, cô có bạn trai chưa? Người đó chẳng lẽ là Dương Chính Hạo sao?”

Tiểu trợ lý phải dùng hết sức mình để có thể đem Miêu Khả Vân thoát khỏi đám “chó săn” kia mà ngồi vào trong xe. Cái gì cô cũng không trả lời, chỉ nhanh chóng lái xe rời đi, lưu lại một bầy “chó săn” ở phía sau đuổi theo.

“Chị Khả Vân, em thấy là chị nên dọn nhà đến chỗ khác đi. Nhà trọ này cũng đã quá cũ, hẻm thì lại nhỏ. Đám “chó săn” kia ngày nào cũng chầu chực trong hẻm, làm giao thông ở đây luôn tắc nghẽn, hàng xóm xung quanh người ta cũng đã kiến nghị rồi đó! Hơn nữa hiện giờ chị cũng là một ngôi sao lớn, ở chỗ này có phải quá tầm thường rồi hay không?” Tiểu trợ lý đề nghị với Miêu Khả Vân.

“Nhà ở Đài Bắc cũng rất đắt, chị phải nhận thêm mấy hợp đồng nữa mới mua được.” Nhưng đây là tình hình thực tế của cô.

“Được rồi, vậy thì cũng không làm được gì tốt hơn là chúng ta vẫn phải nhẫn nại.” Tiểu trợ lý bắt đầu nói.

Miêu Khả Vân lái xe đến địa chỉ tổ chức Lễ Chúc Mừng, đây là một vườn hoa của một biệt thự vô cùng xa hoa, bên trong còn có một tòa đình viện.

Lái xe vào trong cửa chính, Miêu Khả Vân thấy trong đình viện đã đậu đầy xe, toàn là những hãng xe đắt tiền. Cô đậu xe mình vào chỗ trống, sau đó tìm xem có xe của Cố Húc Uy hay không. Khi nhìn thấy xe của anh, cô đoán chắc hẳn là anh đã đến từ sớm rồi.

Miêu Khả Vân cùng với tiểu trợ lý đi về phía cửa vào của biệt thự. Mới gần đến, đã thấy quản gia từ trong nhà ra tiếp đón. “Tiểu thư, hoan nghênh tiểu thư trở lại, tôi tên là chị Điền, là quản gia ở đây, xin cô chỉ giáo.”

Miêu Khả Vân cảm thấy là lạ, chị Điền này tại sao lại nói “Hoan nghênh trở lại”, mà không phải nói là “Hoan nghênh đi tới.” Mà ý tứ của chị Điền nàng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tiểu trợ lý bên cạnh cũng cảm thấy không đúng lắm. Nhưng cả hai người cũng không nói gì, mà đi vào bên trong nhà.

“Em có thể tự do đi lại, nếu có việc gì thì chị sẽ gọi cho em.” Miêu Khả Vân để cho tiểu trợ lý tự mình ăn uống, cũng không cần phải quá thận trọng.

“Cảm ơn chị Khả Vân.” Tiểu trợ lý rùng rờ nói.

Miêu Khả Vân để ý những người trong đoàn phim đều đã đến đông đủ, trong phòng khách cũng thật náo nhiệt. Hơn nữa cô phát hiện căn biệt thự này thật sự rất đẹp, đại sảnh được trang hoàng theo phong cách Châu Âu, lấy màu trắng làm chủ đạo. Trên sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch, trên trần nhà là một chùm đèn thủy tinh. Bên cạnh cầu thang còn có một đài phun nước để trang trí. Vừa khí phái lại không mất vẻ tao nhã, kiến trúc rất khác biệt với những loại biệt thự khác. Cô đoán đây có thể là biệt thự của đạo diễn David hoặc là của Cổ Húc Uy.

“Khả Vân, cô đã đến rồi. Chúng tôi đang chờ cô để khai rượu a!” David gọi Miêu Khả Vân.

Miêu Khả Vân đi tới chính giữa, mở rượu sâm banh ra. Cùng mọi người hoan hô, nâng rượu chúc mừng. Bắt đầu bữa tiệc, ca hát, khiêu vũ, rồi ăn uống.

Miêu Khả Vân lặng lẽ nhìn xung quanh xem có thấy hình bóng của Cổ Húc Uy, nhưng là vẫn không thấy anh.

Anh đang ở đâu?

Trong tay Miêu Khả Vân vẫn đang cầm ly rượu sâm banh, cũng không có hòa vào đám đông, mà chỉ lặng lẽ đi ra ngoài sân. Lấy điện thoại ra gọi cho Cổ Húc Uy, lần gọi điện này, làm cho cô thật lo lắng không yên.

“A lô.” Rốt cuộc thì Cổ Húc Uy cũng nghe điện thoại.

“Anh... đang ở đâu?”

“Anh đang ở chỗ này.”

Miêu Khả Vân khẽ cười: “Anh đừng chọc em nữa. Em biết anh đương nhiên là đang ở đây, lúc này em vừa thấy xe của anh rồi, nhưng anh không có trong đại sảnh.”

“Rất muốn nhìn thấy anh sao?” Cổ Húc Uy trầm giọng cười hỏi.

“Rất muốn nha!”

“Vậy thì em ngẩng đầu nhìn lên lầu đi!”

Miêu Khả Vân làm theo lời Cổ Húc Uy, ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt cũng trở nên sáng long lanh hơn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười ngọt ngào. Trên lầu, Cổ Húc Uy cũng đang nghe điện, nhưng vẫn nhìn cô, lại nở một nụ cười với cô.

“Anh không xuống dưới sao? Sao lại ở trên đó làm gì?” Miêu Khả Vân vẫn ngược đầu nhìn Cổ Húc Uy, nói vào trong điện thoại.

“Chờ em.”

“Mới là lạ!”

“Thật! Em lên lầu hai đi!”

“Em có thể lên sao?”

“Anh đã nói là đang chờ em mà!” Nói xong, Cổ Húc Uy cũng ngắt điện thoại.

Miêu Khả Vân cũng cúp máy, hai người ở khoảng cách gần nhau nên cũng không cần phải gọi điện. Vì vậy, Miêu Khả Vân đi vào trong đại sảnh, lấy thêm một ly sâm banh nữa cho Cổ Húc Uy. Đang muốn đi lên lầu lại gặp phải Dương Chính Hạo.

Dương Chính Hạo cười lấy lòng nói: “Khả Vân, nhà cô thật sự rất đẹp. Bình thường, cô chỉ ở nhà một mình thôi sao?”

Miêu Khả Vân cũng không hiểu hắn đang nói gì. Cho là anh ta đã uống say, cho nên có ý tốt chỉ về một hướng, nhắc nhở anh: “Ở nơi đó có trà để giải rượu đó.”

Nói xong, cô đi thẳng lên lầu.

“Trà? Trà gì? Tôi đâu muốn uống trà...” Dương Chính Hạo cũng không hiểu cô đang nói cái gì? Nhìn thấy bóng lưng Miêu Khả Vân đi lên lầu, không thèm để ý tới mình, anh ta thật sự rất thất vọng. Hiện tại Miêu Khả Vân này trở nên rất nổi tiếng, nếu như hai người hẹn hò, vậy thì hắn cũng được nổi tiếng rồi. Nhưng là xem ra mình không có cơ hội đó, cũng thật sự đáng tiếc!

Miêu Khả Vân đi lên lầu hai. Trên tầng này có ba phòng, một phòng nhìn có vẻ rất nữ tính, một thư phòng, còn lại là một phòng tập Gym.

“Khả Vân.” Cổ Húc Uy ở ngoài ban công của phòng ngủ gọi cô.

Miêu Khả Vân cẩn thận từng ly từng tý đi vào bên trong. Trong phòng lót một tấm thảm dày, rèm cửa giống như trong những phòng của công chúa, còn có một chiếc giường mềm mại, những đồ dùng cũng rất nữ tính. Xem ra đây không phải căn phòng của đàn ông.

Đây rốt cuộc là phòng của ai?

“Đây sẽ không phải là phòng của anh chứ?” Miêu Khả Vân đi về phía Cổ Húc Uy, đem ly rượu trong tay đưa cho hắn, cổ quái hỏi.

“Dĩ nhiên không phải.” Cổ Húc Uy thần bí cười, vòng tay qua ôm lấy và hôn lên đôi môi của cô. Hai người khẽ chạm cốc, rồi nhấp một ngụm sâm banh.

“Vây phòng này là của ai?” Miêu Khả Vân ở trong lòng anh hỏi.

“Là của em, anh tặng cho em.” Cổ Húc Uy thoải mái cười với cô một cái.

“Khụ... khụ...” vừa nghe vậy, Miêu Khả Vân liền kinh hãi, sâm banh ở trong cổ họng bị sặc, bắt đầu ho khan.

Cổ Húc Uy vội vàng để ly rượu trong tay xuống, vỗ nhẹ lên lưng cô.

“Em có sao không?”

“Em không sao!” Câu trả lời của anh thật sự ngoài ý muốn của cô.

“Nhìn em kia! Ho đến mặt cũng đã đỏ hết cả rồi, thật sự không sao?” Cổ Húc Uy dịu dàng cười.

Miêu Khả Vân lắc đầu.

Cổ Húc Uy cầm lấy tay Miêu Khả Vân, đem chìa khóa để vào tay cô. “Em cầm lấy, đây là chìa khóa cửa đại sảnh, cùng với điều khiển bên ngoài công, còn có những hệ thống an ninh xung quanh nhà nữa. Quản gia bên dưới cũng là người do anh thuê, gọi là chị Điền. Chắc hẳn lúc này em đã gặp rồi!”

Miêu Khả Vân nhìn chìa khóa trong tay, lúc này cô mới hiểu vì sao chị Điền nói “Hoan nghênh tiểu thư trở lại”, còn có Dương Chính Hạo cũng nói “Nhà cô rất đẹp”. Lúc đó, cô cứ tưởng là bọn họ nói sai.

“Anh nói anh đem căn biệt thự này tặng cho em?” Cô cũng không biết nói thế nào cho phải.

“Mọi người chỉ biết đây là nhà của em, anh đã nói David thông báo với mọi người, bữa tiệc Lễ Chúc Mừng hôm nay tổ chức ở nhà của em. Không phải theo tập tục nhà mới càng có nhiều người càng tốt sao?” Cổ Húc Uy cười nói với cô.

Cả ngày hôm nay anh đều ở đây, nhìn căn biệt thự đã sửa sang xong, nhìn bữa tiệc ngoài đại sảnh đã chuẩn bị chu đáo. Anh muốn cô có thể cảm giác đây chính là nhà của mình, anh muốn cô thích nơi này, cũng như một phần tâm ý của anh.

“Nhưng... anh đã tặng xe cho em, tại sao bây giờ lại còn tặng nhà nữa?” Trong lòng Miêu Khả Vân như có áp lực vô hình.

“Tại sao lại không thể?” Anh ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng nói.

Cô nằm ở trong ngực hắn, nhiệt độ cơ thể của anh phủ vào người cô, mang theo hơi thở nguy hiểm, làm cho mặt cô ngày càng nóng.

“Căn biệt thự này hẳn là rất đắt? Anh không cần vì em mà bỏ nhiều tiền như vậy.”

“Nhưng em cũng không thể ở trong nhà trọ của em được, chỗ đó đám ký giả ra vào quá dễ dàng. Ngày nào em cũng bị bọn họ quấy rầy, hơn nữa nhà trọ kia đã quá cũ rồi, đối với sức khỏe của em cũng không tốt.”

“Nhưng nếu như anh muốn lấy một phần thưởng tặng cho em, thì một bó hoa cũng đủ rồi!” Miêu Khả Vân sợ mình cự tuyệt ý tốt của anh sẽ làm cho anh buồn. Nhưng làm sao cô có thể nhận một lễ vật lớn như vậy.

“Trên căn bản anh tặng hoa hay anh tặng nhà cho em thì cũng không khác gì nhau. Nhưng hiện tại một ngôi nhà an toàn là thứ em đang cần.” Cổ Húc Uy vẫn vì cô mà suy nghĩ. Những gì anh đang làm cho cô, đều xuất phát từ tình yêu mà anh dành cho cô.

Miêu Khả Vân lắc đầu. Tất nhiên một ngôi nhà đối với một người như anh là chuyện bình thường, nhưng thứ này đối với cô lại quá lớn.

Mặc dù Cổ Húc Uy chưa bao giờ cho cô nhiều tiền để cô hưởng thụ, nhưng nếu cô nhận căn biệt thự này, sẽ có cảm giác rất áp lực.

“Em không thích anh chiều chuộng em sao?” Khi Cổ Húc Uy nhìn thấy ngôi nhà trọ của cô, nhìn thấy cuộc sống hàng ngày của cô, anh đều cảm thấy bất mãn. Cho nên khi biết có người muốn bán căn biệt thự này, anh liền không do dự mà mua luôn. Sau đó mới mời thiết kế sửa sang lại căn biệt thự này.

Anh vẫn luôn vì cô mà nghĩ, anh có thể nguyện ý vì cô mà làm bất cứ chuyện gì. Mà tình yêu của anh, chỉ có cô mới có thể biết được.

Miêu Khả Vân nghe Cổ Húc Uy nói vậy, thật sự có muốn hôn mê, chẳng lẽ anh có ý muốn nuôi cô như sủng vật ở trong này sao?

Cổ Húc Uy đã sớm muốn không cho cô tự do rồi sao? Nhưng mà cô còn muốn phát triển sự nghiệp của mình, thật sự cô không biết nên nói như thế nào với anh! Thật sự rất khó, cô nên nói như thế nào mới có thể không làm tổn thương anh ấy, mà vẫn giữ vững được tình yêu của hai người đây?

“Húc Uy... em không thể nhận.”

“Lại nữa sao, em không cần phải sợ người khác biết, sẽ không có ai khác biết chuyện này đâu, em có thể yên tâm ở lại đây.”

“Nhưng...”

“Nhìn em kìa, đừng nói không đồng ý nữa, nếu không anh sẽ rất đau lòng.”

“Vậy được rồi!” Miêu Khả Vân đành đầu hàng, cô không muốn làm cho anh phải đau lòng, bởi vì anh là người đàn ông trong lòng cô.

“Còn nữa, từ giờ chúng ta sẽ là hàng xóm, anh ở ngay bên cạnh căn nhà này.” Cổ Húc Uy chỉ vào căn biệt thự ngay bên cạnh.

“Thật sao!” Miêu Khả Vân rất vui mừng. Cô không ngờ bọn họ lại có thể là hàng xóm của nhau. Vì nguyên nhân này, làm cho tâm tình của cô bỗng chốc trở nên vui mừng khó hiểu.

“Ở gần nhau có thể chăm sóc cho nhau!”

“Em cũng có thể chăm sóc cho anh!”

“Anh rất mong đợi!” Nói xong, Cổ Húc Uy lại cúi đầu xuống hôn cô, hai người triền miên hôn, lửa nóng liền nhanh chóng tạo thành một luồng sóng cuồng nhiệt.

“Chị Lý nói có một đạo diễn bên Đài Loan muốn mời em đóng phim. Chị ấy đã sắp xếp chủ nhật tuần này em sẽ cùng ăn cơm với vị đạo diễn đó.” Miêu Khả Vân hoa mắt chóng mặt nằm ở trong lòng Cổ Húc Uy, mơ hồ nói.

Cổ Húc Uy hơi ngẩn ra: “Em đã xem qua kịch bản chưa?”

“Em cũng chưa xem.”

“Đôi với một diễn viên, chọn một kịch bản tốt mới là điều quan trọng.” Cổ Húc Uy nhắc nhở cô.

“Ngộ nhớ khi em bắt đầu quay phim, có thể sẽ rất bận rộn. Vậy thì lúc đó không được thường xuyên thấy anh rồi!”

“Không cho phép em bận rộn như vậy!” Cổ Húc Uy lại hôn lên môi cô.

Miêu Khả Vân cười khanh khách, chỉ cho là anh đang âm ỉ với mình.

“Đi, chúng ta đi xuống bên dưới ăn cái gì đi. Chủ nhật anh sẽ cùng với em đi gặp vị đạo diễn kia. Anh sẽ thay em kiểm tra xem kịch bản kia có đủ tư cách để em đóng hay không.” Cổ Húc Uy vừa ôm cô vừa nói.

“Tốt!” Có anh bên cạnh, cô cũng cảm giác rất an toàn.

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, gia nhập bữa tiệc với mọi người.

Sau khi Lễ Chúc Mừng kết thúc, tiểu trợ lý cũng cùng cô trở về nhà trọ cũ để sắp xếp đồ, ngay trong đêm đó cô đã hoàn toàn chuyển qua căn biệt thự mà Cổ Húc Uy tặng cho cô. Ngay cả đám ký giả ngày đêm túc trực quanh nhà trọ cũng không biết Miêu Khả Vân đã chuyển nhà!

Chương 16

Đêm tĩnh lặng, Cổ Húc Uy ở trong phòng sách nhà mới xem các bộ phim đoạt giải thưởng Liên hoan phim Berlin, Miêu Khả Vân ở lại trong phòng sửa sang lại quần áo cùng đồ dùng hằng ngày được đưa đến từ nhà trọ, đồ của cô không nhiều lắm, bỏ vào trong tủ treo quần áo rất nhanh đã làm xong.

Cô không có âm ỉ Cổ Húc Uy, một mình đi bộ xuống lầu, nhìn phòng ở xinh đẹp, hết thấy đều có vẻ mới mẻ.

“Tiểu thư, tôi đã quét dọn xong rồi.” Sau bữa tiệc thím Điền liền sửa sang lại phòng khách không nhiễm một hạt bụi.

“Cám ơn bà, bà có thể đi về, ngày mai gặp.” Miêu Khả Vân khách khí nói.

“Tôi đây đi trước, ngày mai gặp, tiểu thư.” Thím Điền đi ra sân sau chạy xe máy đi về.

“Chị Khả Vân, vậy em cũng có thể về rồi phải không?” Trợ lý nhỏ ở trên sofa ngủ gà ngủ gật, nghe được giọng nói của Khả Vân lập tức tỉnh lại, cô chạy tới chạy lui thay Khả Vân chuyển đồ đạc cũng mệt mỏi.

“Chị thay em gọi taxi, sau khi trở về em nghỉ ngơi sớm một chút, cảm ơn em đã giúp chị chuyển nhà.” Miêu Khả Vân chân thành nói, đi đến điện thoại bên cạnh thay cô gọi taxi.

“Ba phút sau xe sẽ tới, đi thôi, chị nhìn em lên xe.” Miêu Khả Vân ghi nhớ biển số xe, cúp điện thoại nói với trợ lý.

Trợ lý nhỏ giữ vững tinh thần đứng dậy, hai người cùng đi ra cửa chính.

“Chị Khả Vân, chị mua nhà xinh đẹp như vậy sao lại không nói cho em biết? Khiến lúc em tới đây còn muốn hỏi có phải chị muốn dọn nhà hay không, chị còn nói phải làm nhiều công việc mới mua được nhà tốt như vậy, em còn tưởng là thật đó!” Trợ lý nhỏ vừa đi vừa nói chuyện.

“Thật xin lỗi, nhưng không phải bây giờ em đã biết sao?” Miêu Khả Vân cũng không biết Cổ Húc Uy mua nhà cho cô, lúc trước tới nơi này cô hoàn toàn không biết là mình sẽ chuyển vào.

“Nói cũng đúng.” Trợ lý nhỏ cười nói.

Lúc này xe taxi đã tới bên ngoài sân.

“Chị Khả Vân, xe đến rồi, em đi trước.” Trợ lý nhỏ vẫy tay với Khả Vân, chạy ra ngoài.

Miêu Khả Vân nhìn trợ lý nhỏ lên xe, xe rất nhanh đi xa, xung quanh trở nên thật yên tĩnh, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh của sóng biển, gió lạnh từ từ thổi tới, cô xoay người nhìn về phía căn nhà, Cổ Húc Uy đối với cô tốt, đáy lòng cô hiểu được, nhưng cô chỉ đơn phương nhận, không ngừng nhận tình yêu của anh nhiều như vậy, đối với cô mà nói cũng không phải không có áp lực.

Cô cũng phải làm điều gì đó cho anh! Làm cái gì để anh ấy cảm thấy vui vẻ đây?

“Em đứng ở chỗ này làm cái gì?” Cổ Húc Uy xem hết phim, đi tìm cô khắp nơi, thấy cô ở sân, đi tới bên cô, vươn cánh tay vòng qua eo cô.

“Em nhìn cảnh vật xung quanh! Có thể ở cách vách với anh là điều mà em chưa bao giờ tưởng tượng đến.” Cô cũng vươn cánh tay, ôm lưng anh.

“Khi anh là hàng xóm cảm giác của em như thế nào?” Cổ Húc Uy hỏi cô.

“Rất vui vẻ!”

“Anh với em giống nhau.” Nội tâm của anh có chút vui sướng giống cô.

“Khi anh rảnh em có thể tới nhà anh tìm anh không?” Miêu Khả Vân hỏi anh.

“Không cần chờ anh rảnh, em đến lúc nào cũng được, anh lấy chìa khóa cho em, đi.” Anh khẽ đẩy cô cùng đi đến xe của anh, lấy chìa khóa dự bị từ bên trong đưa cho cô.

Cô đón được chìa khóa của anh, ngón tay khẽ run, cái này là “Giấy thông hành” trực tiếp, cô có thể tự do qua lại chỗ của anh.

“Anh có muốn chìa khóa nhà em không?” Cô đỏ mặt hỏi anh.

“Em đưa anh hay không cũng không quan trọng, anh có thể trèo tường sang.” Anh cười.

Cô nhìn anh, nhìn không được cũng cười, tưởng tượng bộ dáng anh trèo tường, có lẽ thân thể anh khá tốt, nhưng cô không muốn anh cực khổ như vậy, cô tách chìa khóa từ các chuỗi dài chìa khóa bên hông, đưa cho anh một chiếc chìa khóa trong số đó.

“Hoan nghênh anh bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm em.” Cô thầm kín nói ra tâm ý của mình.

“Anh sẽ đến bất cứ lúc nào.” Anh cúi đầu nói.

Hai người nhìn đối phương thật sâu, tình ý yên lặng lưu chuyển, môi cũng càng ngày càng gần...

“Vây... Mỗi ngày đến.” Cô nhắm mắt lại, anh liền hôn cô.

Hai người thân mật hôn say sưa, anh cẩn thận ôm cô vào lòng, hai tay cô vòng qua thắt lưng anh, nhiệt tình trong lòng nở rộ.

Cô âm thầm phát hiện thân thể anh quá nóng, cơ bắp căng thẳng, tim cô đập điên cuồng, sẽ có chuyện đặc biệt phát sinh giữa bọn họ sao?

“Chúng ta trở về đi.” Tay anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh muốn cô, nhưng không phải hôm nay, anh không muốn cô nghĩ anh có mục đích khi mua nhà cho cô, anh không muốn cô suy nghĩ như vậy.

Anh làm như vậy là vì đơn thuần yêu cô.

“Vì sao?” Cô mở mắt hỏi.

“Thời gian không còn sớm, em nên tắm rửa rồi nằm trên giường, ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm.”

“Được rồi, vậy... Anh cũng đi ngủ sớm một chút.” Cô nắm bàn tay to đang đặt trên mặt cô của anh, hai má càng gần sát lòng bàn tay anh, anh luôn tự nhiên biểu lộ sự quan tâm tới cô, muốn cô không cảm động cũng khó.

“Vào trong nhà thôi!” Anh biết cô đang mờ ám làm nũng, khàn khàn nói.

Cô buông tay anh ra, kiễng mũi chân, hôn một cái trên môi anh, hôn xong liền chạy vào trong nhà, trước khi đóng cửa, cô vẫy tay tạm biệt anh.

Anh cũng vẫy tay, trên môi nở nụ cười, rời khỏi sân nhỏ, bước chậm về nhà, trong lòng không khỏi lưu luyến.

Anh hiểu chính mình, anh đã thật lòng yêu cô, càng yêu càng sâu.

Rạng sáng, Miêu Khả Vân nằm một tiếng ở trên giường công chúa, vẫn như cũ ngủ không được, cô nằm giường mới không quen, dứt khoát xuống giường xem lịch làm việc, xác định lịch trình ngày mai, mười một giờ trưa cô sẽ tham gia hoạt động công ích ở viện mồ côi cộng đồng, công ty đã chuẩn bị tốt nhiều món đồ chơi để cô tặng các bạn nhỏ.

Cô khép lại lịch làm việc, đi đến ban công hít thở không khí, ở lan can nhìn qua phòng Cổ Húc Úy, ngoài ý muốn phát hiện, lầu hai phòng anh vẫn còn sáng đèn, anh đang đứng ở ban công.

Anh phát hiện ra cô sao?

Cô mới vừa nghĩ, chốc lát sau điện thoại của cô đã vang lên, cô chạy vào trong phòng lấy di động, vừa thấy anh gọi, trái tim cô liền đập nhanh hơn.

“Vâng.”

“Sao em không ngủ?” Thanh âm anh trầm thấp vang lên giữa ban đêm yên tĩnh cảm thêm quyến rũ.

“Do em không ngủ quen giường, anh thì sao?” Cô đi đến ban công, nhìn anh ở phía xa hỏi.

“Anh không ngủ sớm như vậy.”

“Vậy mấy giờ anh mới ngủ? Bây giờ đã là hai giờ sáng.”

“Anh viết kịch bản, bình thường trời sáng mới có thể nghỉ ngơi.” Cổ Húc Uy đến ban công hút thuốc, không nghĩ tới sẽ cùng cô. “Gặp nhau”, trong lòng cảm thấy mừng rỡ. “Em có muốn lại đây với anh? Anh có sữa giúp em dễ ngủ.”

Tâm cô nóng hừng hực, dù sao cũng ngủ không được, đi qua một chút cũng được..

“Nhưng mà... Em có quấy rầy anh viết kịch bản không?”

“Không có.”

“Bên ngoài thật tối.”

“Anh qua đón em.”

Cô không biết có nên đồng ý hay không, anh đã cúp máy, đi vào bên trong...